

Μοναχός Δημήτριος Γρηγοριάτης (1931 - 4 Νοεμβρίου 1976)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Μοναχός Δημήτριος Γρηγοριάτης, εκκλησιαστικός στο ναό του Πρωτάτου.

Μοναχός Δημήτριος Γρηγοριάτης, εκκλησιαστικός στο ναό του Πρωτάτου.

Μόλις πέντε ετών, καθώς διηγείται ο ίδιος, είχε την πρώτη δαιμο-νική εμπειρία. Έμεινε σε όλη του τη ζωή ένα χαριτωμένο παιδί. Το πλησίασμα κοντά του ήταν ευχάριστο, ειρηνικό, ιλαρό. Ανέπαυε. Δεν έλεγε πολλά. Είχε συνήθως σκυμμένο το κεφάλι του. Όταν λίγο μιλούσε, χαμογελούσε γλυκά. Προσευχόταν. Αυτός ήταν ο μοναχός Δημήτριος Γρηγοριάτης. Προσήλθε στη μονή το 1953 κι εκάρη μοναχός το επόμενο έτος.

Αγαπούσε υπερβολικά τον Χριστό. Αγαπούσε το μοναχικό σχήμα. Αγαπούσε το κομποσχοίνι. Κοινωνούσε κι αισθανόταν τον Χριστό μέσα του. Η ασθένεια τον έκανε να συνδεθεί πιο πολύ με τον Χριστό. «Ο νους μου», έλεγε, «δεν φεύγει εδώ κι εκεί, αλλά μένει πάντοτε κο-ντά στον Χριστό». Η ξαφνική ασθένεια τον πονούσε και τον ταλαιπωρούσε αρκετά. Δυσκολευ-όταν να περπατήσει και να μιλήσει, να φάει και να εργασθεί. Δεν στενοχωριόταν όμως. Με κάτι έβρισκε ν' ασχοληθεί. Τον Χριστό τον έλεγε «παιδά-κι» και την αγία Αναστασία, την προστάτισσα της μονής, «αδελφούλα». Του μιλούσες για τον παράδεισο και γέμιζε από χαρά το γαλήνιο πρόσω-πό του.

Ένας μοναχός που τον διακονούσε στην ασθένειά του γράφει γι' αυτόν: «Ήταν αξιο-λάτρευτος, πιστός βαθιά, ευλαβής, σιωπηλός, υπάκουος, βολικός σ' όλα, ακριβής σ' όλα, με φοβερή μνήμη. Δεν μιλούσε εύκολα στην αρχή για την ζωή του, μετά όμως από πίεσιν απεκάλυψε μερι-κά προς ωφέλειαν. Όταν διακονούσε στην εκκλησία, είδε δύο φορές φως πάνω απ' την Αγίαν Τράπεζαν εις το "τα σα εκ των σων". Ήταν σε μεγά-λες εορτές του Ευαγγελισμού και των Βαΐων. Μία άλλη φορά πάλι είδε ένα λευκό πε-ριστέρι πάνω απ' την Αγίαν Τράπεζα».

Άλλοτε εκμυστηρεύθηκε: «Όταν ο Άγγελος έρχεται στην ψυχή, τότε έχω χαράν... Όταν έρχεται η Παναγία, μαζί με την χαράν έρχεται και γλυκύτητα ...». Είχε με-γάλη ευλάβεια στην Παναγία και τους αγίους Νικόλαο, Χαράλαμπο, Δημήτριο

και Ανα-στασία. Μιλούσε με τις εικό-νες των αγίων. Όταν ήλθε ο αδελφός του να τον δει, που ήταν άρρωστος, είπε πως από μικρός έκανε καθημερινά πεντακόσιες μετάνοιες. Στον κατά των δαιμόνων πολύχρο-νο πόλεμο βγήκε νικητής.

Όταν ένας μοναχός τον ρώτησε τί να κάνει για να σω-θεί, του απάντησε «υπακοή». Όταν του είπε «και τί άλλο» του είπε· «προσευχή». Όταν θέλησε να τον ρωτήσει για τη κενοδοξία που είχε, του είπε με τη χαρακτηριστική του απλότητα: «δεν ξέρω τί είναι αυτό, ρώτα τον Γέροντα». Ήταν τέλειος υποτακτικός, ακριβής, τακτικός, υπομονετικός, πρόθυμος, φιλότιμος. Το «ευλόγησον» και το «να είναι ευλογημένο» τα έλεγε συχνά και τα εννοούσε. Αν και άρρωστος βαριά, προσευχόταν για όλο τον κόσμο. Το κομποσχοίνι δεν το άφηνε από το χέρι του.

Κρατώντας το κομποσχοίνι τελείωσε τον βίο του στο νοσοκομείο της μονής, όπου έμεινε καρτερικά επί οκτώ μήνες. Προείδε το τέλος του. Μετάλαβε των τιμών, αχράντων και ζωοποιών Μυστηρίων. Ανεπαύθη το βράδυ της 4.11.1976. Είχε 23 έτη στο μοναστήρι. Ήταν 46 ετών. Ακριβώς τα μισά ήταν με το αγαπητό του ράσο. Μια γαλήνη απλωνόταν στο μακάριο πρόσωπό του. Το σώμα του, κατά την υπόσχεση της Θεοτό-κου, ήταν εύκαμπτο. Οσιακό τέλος. «Μακάριος ανήρ, ος ουκ επορεύθη εν βουλή άσεβών».

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Ανωνύμου Γρηγοριάτου μοναχού, Ο πατήρ Δημήτριος Γρηγοριάτης, Ο Όσιος Γρηγόριος 2/1997. σσ. 74-80.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώ-νος Τόμος Β΄ - 1956-1983, σελ. 905-908 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.